

شعله جاوید

ناشر اندیشه های دموکراتیک نوین

شماره هشتم پنجشنبه ۲ جوزا ۱۳۴۷ هـ ۲۳ می ۶۸

مظاهرات بر ضد فرهنگ

ملکی ونیمه استعماری

در چند روز اخیر متعلمین مکاتب تخنیک میخانیک، اداره عامه و نرسنگ به عنوان اعتراض علیه فرهنگ پوسیده نیمه استعماری و قوانین و مقررات ستمگرانه تعلیمی دست به مظاهره می زنند و به افشای ما هیت ارتجاعی معارف قرون وسطایی می پردازند.

به اساس گزارش خبر نگار مامقانات مسئول وزارت معارف تاکنون هیچگونه پاسخ مقنعی به مطالبات منطقی و بجای این شاگردان نداده. و در نتیجه روز ۳۱ ثور بعد از آنکه عده ای از متعلمین مکتب میخانیک توسط عمال ارتجاع با پشتیبانی پولیس شهید وعده زیادی مجروح گردیدند. شاگردان مکاتب میخانیک نرسنگ صنایع مدارالمعلمین ها اداره عامه با عده از محصلین پوهنتون باولوله و شور عمیقی در خیابانهای شهر علیه ظلم و فشار بیر حمانه و وحشی گری دستگاه حاکمه فاسد و ارتجاعی سخن رانی ها کردند و شعار دادند پولیس باوصف مقاومت بی حد و حصر خویش بالاخره نتوانست در اراده شکست ناپذیر این جوانان یاشهامت و وطن پرست خلل وارد کند و ایشان را از تصمیم شان بازدارد این مظاهرات که از ساعت ۸ صبح الی شام در خیابانهای شر کابل ادامه داشت در اخیر شاگردان مکاتب در حالیکه از پشتیبانی عمیق کارگران و سائر توده های محروم مردم برخوردار بودند فیصله کردند.

۱- تا آخرین لحظه ای که ارباب اقتدار در برابر خواسته های معقول شان سر فرود آرند بمظاهرات خود ادامه بدهند.

۲- چون پولیس ویک عده عناصر ارتجاعی تشدد و قساوت قلب را از حد گذشتانده که موجب شهادت و جراحت عده از همراهان مارافراهم آورده لذا شاگردان این مکاتب با سائر همراهان خود خاطره این روز را سالانه مانند روز تاریخی (سوم عقرب) تجلیل کنند.

۳- شاگردان در ضمن سخنرانی های خود ماهیت عمال و آستان بوسان ارتجاع را مفصلا تشریح کردند و تصمیم گرفتند از آنجائیکه این عمال خائن گودی های کوکی مبارزه اصولی توده را بگمراهی می برند لذا مبارزه علیه ایشان در درجه نخست اهمیت قرار دارد و ما تا آخر علیه این دار و دسته بهر رنگ و قماش که ظاهر شوند به مبارزه خود ادامه خواهیم داد.

شعله جاوید که همیشه از بیکارهای رزم انگیز توده ها و روشنفکران پیوسته به توده با کمال شهامت و رسالت تاریخی پشتیبانی کرده است درود گرم بر قهرمانان این جنبش ها می فرستد.

«شیوه علم پیشرو، جمع آوری تجربیات، تجزیه و تحلیل مواد تجربی جمع آوری شده، و بیرون کشیدن رهنمود ها و اساسات تئوریک از آنها است.»

پیوند جنبش های رنجبران

در چند روز اخیر جنبش های توانمندی زحمتکشان و روشنفکران پیشرو پیکر هستی دستگاه حاکمه سرد مداران فرهنگ ارتجاعی و همه دشمنان خلق را به لرزه در آورده است.

این جنبش های ظفر نمون همانگونه که طبقه حاکمه و گروه ها و محافل ارتجاعی وابسته به امپریالیزم و پیروان مدافعین استعمار نوین را هراسناک ساخته و در کناره پرتکا و نابودی قرار داده، در نگاه فرزندان واقعی خلق، عناصر مترقی و پیشرو پرست سر آغاز یک مرحله نوین و طلیعه یک دوران تازه در کشور ماست مرحله ای که محتوی عمده آن پیکار های رهایی بخش زحمتکشان و از هم گسستن زنجیر های اسارت است و دورانی که طایفه داری مبارزات آن رسالت تاریخی پرافتخار رنجبران میباشد مارش نبرد انگیز رنجبران کرانه های شمالی کشور که در اثر مداخله دستگاه حاکمه و توطئه گری دوستان دروغین خلق از نیمه راه برگردانیده شد، تظاهرات پیکور رنجبران در کابل و گلبهار، اعتصابات و مظاهرات شور

اوج نوین مبارزات زحمتکشان

در کشور های امپریالیستی

در هفته که گذشت، جهان امپریالیستی دستخوش خشم بنیان کن، طوفان مبارزات توده های ستمکش بر ضد امپریالیزم بود. مظاهرات محصلین پیشرو پاریس بهفته دوم خود وارد شده، و سرانجام بمبارزات خونین خیابانی بین محصلین و پولیس مبدل شد. محصلین پیکار جوی پوهنتون سور بن پاریس با شجاعت بی نظیری با وحشیگری های پولیس ارتجاع فرانسه مقابله نمودند و در فتنه های سرخ مبارزه را بر فراز کاخ پوهنتون سور بن پاریس بر افراشتند. بدنبال این رویداد، تمام اتحادیه های کارگری فرانسه هم بستگی خود را با محصلین رزمنده ابراز داشته و به اعتصاب بیست و چهار ساعته در پشتیبانی از ایشان دست زدند، شب فردای اعتصاب مظاهرات عظیم باشرکت هشت صد هزار نفر کارگر و محصل در پاریس صورت گرفت و لرزه بر اندام فراتوت امپریالیزم فرانسه انداخت. به تاسی از کارگران و محصلین پاریس، موج مظاهرات و اعتصابات سر تاسر شهر های فرانسه را فرا گرفته، در اوایل این هفته، کارگران دریوش از یکصد فابریکه در سرتاسر فرانسه قدرت را بدست گرفتند، کارگران راه آهن، پست و تلگراف و کارگران زادیو و تلو یزیون پاریس به اعتصاب عمومی سر تاسر کشوری دست زدند حمل و نقل در تمام فرانسه فلج شد، در طول تاریخ ملت فرانسه این چنین هم بستگی نزدیک و پیکار جوی محصلین و کارگران بینظیر است. مدافعین استعمار نوین و گدی های کوکی فرا نسوی شان میخواستند از شدت رخصم افکنی این پیکار عظیم به اشکال مختلف جلو گیرند، ولی سیل خروشان مبارزه این خس و خاشاک های ناچیز را به سرعت بدور افکند پولیس فرانسه نیز هموائی و پیوند خود را با مظاهره چیان ابراز داشته است.

پایبای مبارزات محصلین فرانسه محصلین اسپانیا، در مادرید دست به مظاهرات عظیمی زدند، در زد و خورد های گمیان محصلین و پولیس ارتجاع اسپانیا رویداد، عده زیاد محصلین زخمی شدند.

در همین هفته محصلین ایتالیا، در شهر روم مظاهرات بزرگی بر ضد نظام فراتوت امپریالیستی برپا داشتند که آنهم بزود خورد های محصلین و پولیس ارتجاعی ایتالیا انجامید.

هم چنان در همین هفته، محصلین پیشرو دریورو (امریکای لاتین) ضمن پیکار با پولیس و عسکر ارتجاعی دو پل را منفجر کردند، در جریان این مبارزات یک محصل کشته و دو نفر دیگر زخمی شدند.

«شعله جاوید» ندا خلق ستمکش افغانستان پشتیبانی رزمنده روشنفکران مترقی، کارگران آگاه و تمام خلق ستمکش افغان را از مبارزات دلیرانه هم زمان فرانسوی ایتالیا، اسپانیا، یابای و پیرویی خود اعلام داشته، و موج کنونی مبارزات محصلین، کارگران و خلق ستمکش افغانستان را پاسخ و ندای عملی همدردی و پشتیبانی قاطع از هم زمان فرانسوی، ایتالیا، یابای، اسپانیا، یابای و پیرویی مان می شمارد.

و هم رزم جدایی ناپذیر رنجبران شمرده و هماهنگ با آنان در مقدم توین صفوف جنبش به پیش می تازند. این سیلاب پرتوان هر آن نیرو می گیرد و سرانجام بنیان نظام اقتصادی، اجتماعی کنونی را واژگون خواهد کرد.

انگیز متعلمین مکاتب تخنیک، اداره عامه، میخانیک و صنایع و نرسنگ بر ضد فرهنگ پوسیده ملکی ونیمه استعماری هر یک مظهری است از رشد و تکامل آگاهی سیاسی زحمتکشان و روشنفکران پیشرو، مظهری است از تجلی اراده مردم، مظهری است از توان خشم توده هانسبت به نظام گروت اقتصادی، اجتماعی کنونی، اکنون روشنفکران پیشرو و زحمتکشان کشور را بدورستی درک کرده اند که جز با تکیه بر نیروی شکست ناپذیر خویش و جز توسل به مبارزه قاطع، همه جانبه و بی امان و جز از هم پاشیدن نظام منحل اقتصادی اجتماعی فعلی رسیدن به پیروزی پنداری است گمراهانه و نا استوار. اکنون مبارزات رهایی بخش روشنفکران و زحمتکشان دوشادوش هم به اوج نوینی رسیده و تأثیرات متقابل آن بیانگر در آمیختن این دو جریان کبیر و شگوفان است.

رنجبران این پیشروان انجنانا پدید دگرگونی جهشی روشنفکران پیشرو و «انقلابیون» دروغین را بدورستی از هم باز شناخته اند روشنفکران مترقی به این مساله ایمان عمیق پیدا کرده اند که هیچ جنبش بدون اینکه اهرم رهبری آن در دست رنجبران باشد، به پیروزی نمی رسد.

همین اکنون که رنجبران بسیاری از کشور های امپریالیستی برای رهایی از ستم سرمایه دست به مبارزات خونین زده و پیروزی هایی بدست آورده اند روشنفکران مترقی در سراسر جهان در آمیختن باتوده هارا یگانه معیار ثبات و پایداری می دانند رنجبران کشور هانیز دانسته اند که با پناه بردن به «خانه مردم» و «تقدیم عریضه» و «صدور قطعنامه» نمی توان زنجیر استثمار و پیداد گری طبقاتی را از هم گسیخت و روشنفکران آگاه و پیشرو افغانستان خویشتن را هنگام و هم رزم جدایی ناپذیر رنجبران شمرده و هماهنگ با آنان در مقدم توین صفوف جنبش به پیش می تازند.

سیمای راه رشد غیر سرمایه داری

در کشورهای عربی

سازشکاران معاصر، این دوستان دروغین خلق، راه رشد به اصطلاح «غیر سرمایه داری» را آنچنانکه در کشورهای عربی، جمهوری مصر، الجزایر و عراق تحقق یافته، چون نمونه بر جسته و سرمشقی برای سایر کشورهای آسیائی، افریقائی و آمریکائی لاتین، پیش می نهند. ولی آیا واقعا کشورهای مذکور «غیر سرمایه داری» اند؟

جنبش نجات بخش ملی ضد استعماری پس از جنگ جهانی دوم با سرعت چون آذر خش جهان عربی را فرا گرفت. خلق سوریه در سال ۱۹۴۶، خلق مصر در سال ۱۹۵۲، خلق عراق در سال ۱۹۵۸ و خلق الجزایر در سال ۱۹۶۲ یکی پس از دیگری زنجیرهای استعمار کهنه و حاکمان داخلی آنرا از هم گسستند. جنبش ضد استعماری و آزادی بخش خلق های نامبرده همه دارای یک خصلت مشترک اند و آن اینکه تحت رهبری طبقه متوسط و یا قشر فوقانی آن به پیروزی رسید. بطور نمونه الجزایر را در نظر گیریم. خلق الجزایر در اکتوبر سال ۱۹۵۴ درفش پیکار مسلحانه ملی ضد استعماری را بر افراشت. پیشروان الجزایری یعنی نمایندگان منافع رنجبران الجزایر، در آنوقت در اثر نفوذ اندیشه های زهر آکین سازشکاری معاصر در صفوف شان نتوانستند در مقدم ترین صف پیکار مسلحانه ملی قرار گیرند (آنچنانکه امر و زور و پتانم، پیش آهنگ رنجبران، رهبری مبارزات مسلحانه ملی ضد امپریالیست های امریکائی را بدوش دارد) حتی برخی از آنها پافشاری تر نهاده نغمه مخالفت سر دادند ولی از آنجا نیکه روند تاریخ سد ناپذیر بوده و اراده پیکار جوی پیا خاسته را نمیتوان با حرف های پوچ و میان تهی بدور افگند، خلق قهرمان الجزایر به پند و اندرز های این «ناصرحان نا بکار» گوش نداد، با اراده را سخا برآه مبارزه مسلحانه ملی ضد استعماری گام نهادند. بدین ترتیب مبارزان ملی طبقه متوسط رهبری مبارزه مسلحانه ملی ضد استعماری را بکف گرفتند و به همین علت از اعتماد بحق خلق الجزایر برخوردار شدند، تا آنکه پس از هفت سال و نیم مبارزه مسلحانه، امپریالیزم فرانسه بزانو در آمده و الجزایر آزاد را بر سمیت شناخت.

پس از بیرون راندن استعمارگران، دولت های ملی بر رهبری طبقه متوسط درین کشورها تشکیل شد طبقه متوسط حاکم که درین ممالک از آنجا نیکه در آتش پیکار های مسلحانه ضد استعماری رشد یافته بودند، پس از بقدرت رسیدن نیز خاصیت ضد استعماری خود را بدرجات گوناگون حفظ نمودند، ولی از سوی دیگر بعلمت آنکه ماهیت و سرشت طبقاتی آنها رنجبری نیست مخصوصا نتوانستند مبارزات ضد امپریالیستی خارجی را

بمبارزات ضد ملاکی در داخل کشور به نحو پیکر تلفیق بخشند، تردد، سستی و تزلزل آنها در برخورد با ملالین و از میان برداشتن سیستم ملاکی کواه بر این مطلب است. مثلا اصلاحات ارضی که از سال ۱۹۶۱ تا ۱۹۶۳ در جمهوری عربی متحد صورت گرفت، مالکیت زمین را به یکصد فدان (هر فدان تقریبا ۴۲ هکتار یا سه جریب است) محدود ساخت. بخشی از زمین های مصادره شده بین فلاح ها (دهقانان بی زمین مصری) توزیع شد. ولی با آن هم این اصلاحات نتوانست در سیستم ملاکی زمین تغییر اساسی ایجاد نماید. ملاکین هنوز هم عمده ترین تولید کننده کدوم و فروش غله در کنترول آنها ست. فلاح ها که قطعه کوچکی زمین در اختیار دارند اکثرا قادر نیستند غذای خانواده خود را برابر نمایند تا چه رسد به آنکه گندم برای فروش در اختیار داشته باشند. فعال مایشائی قشودال ها در روستا با سر سختی ادامه دارد، ترور و قتل رهبران دهقانین بدست قشودال ها امر عادی است بر اساس سنجش های که بعمل آمده حتی با استغاده از سد اسوان نیز جمهوری مصر عربی نمیتواند با وضع موجود مالکیت اجناس و غذائی خود را بر آورده سازد. در الجزایر ملی کردن زمین هایی که سابقا در دست فرانسوی ها بود، مجموعه ۵ میلیون هکتار زمین در اختیار دولت گذاشت که در آن ها قریب یکصد و پنجاه هزار کارگر زراعتی مصروف کار بوده و بصورت فارم های دولتی در آورده شده اند. ولی اکثریت قاطع دهقانان در مناطق کوهستانی جنوبی بسر می برند که بطور مجموعی ۴۶ میلیون هکتار زمین مزروعی را در بر می گیرد در اینجا ۲۳۰۰۰ زمین دار وجود دارد که هر یک بطور متوسط یکصد هکتار (تقریبا ۶۰۰ جریب) زمین در اختیار دارند، آنها زمین خود را با نرخ سنگین (تا چار، پنجم محصول) بدهقانان فقیر اجاره می دهند. در آخر سال ۱۹۶۵ حکومت الجزایر لایحه اصلاحات ارضی جدیدی اعلام کرد که با یستی در سال ۱۹۶۶ اجرا میشد، ولی هنوز جزئیات این لایحه معلوم نیست. در عراق ۱۵ فیصد زمینداران، ۳۳ میلیون «دونوم» (یک «دونوم» ۲۵۰۰ هکتار است) زمین دارند. تا پریل سال ۱۹۶۵ محض ۵۲۵۰۰ هکتار یا کمی بیش از یک ششم زمین های که قانون اصلاحات ارضی سال ۱۹۵۸ (سال که انقلاب خلق عراق به پیروزی رسید) پیش بینی میکرد، بین دهقانان تقسیم شده بود. دولت عراق در زیر فشار

قشودال ها عقب نشینی میکند مثلا مدت پر داخات غرامت زمین های مصادره شده بمالکین سابق از ۶۰ سال به ۲۰ سال تقلیل یافته و سود سالیانه که دهقانان از بابت قیمت املاک به ملاکین می پرداختند از ۱۵ فیصد به ۲ فیصد افزایش یافته است. در سوریه با وجود تطبیق یک لایحه اصلاحات ارضی، هم اکنون ملاکین بزرگ و شیخ های بدوی صاحب اراضی وسیع و زمه های بزرگ در مناطق شمال کشور موجود است. بدینسان اصلاحات ارضی در همه این کشورها نه عمیق است و نه پیکر، طبقه ملاکین نه تنها از میان نرفته اند، بلکه بجای آن، این اصلاحات نیم بند و غیر کافی، زبنا خواری و گسترش انواع مختلف روابط بورژوازی را در روستا تقویت بخشیده و بدین ترتیب دسته بندی طبقه های دهقانان را در دهات مجددا تسریع نموده است. علم پیشرو و بما می آموزد مسئله ارضی بنفع دهقانان فقط میتواند پس از آنکه رنجبران قدرت سیاسی را بکف گیرند واقعا حل شود نه بوسیله طبقه متوسط، تجربه کشورهای عربی این آموزش را تأیید میکند. اصلاحات ارضی که بدست طبقه متوسط انجام گیرد، اصلاحات ارضی بورژوازی است، نه اصلاحات ارضی «غیر سرمایه داری» سازشکاران معاصر هنگامیکه با وجود این واقعیات سرسخت حرف از «راه رشد غیر سرمایه داری» کشورهای می زنند، فقط میتوانند ماهیت بورژوازی خود را که در پشت پرده های عوام فریبانه «پیشروی» پنهان ساخته اند، بر همگان برملا سازند.

طبقه متوسط حاکم درین کشورها در سالهای نخستین پس از کسب قدرت، موسسات و داری های امپریالیستی ها را ملی ساختند. بدنبال آن از یکسو به استقرار خارجی دست زدند و از سوی دیگر دامنه «ملی ساختن» را گسترش داده معادن، صنایع، حمل و نقل، تجارت خارجی و داخلی، شرکت ها و موسسات بیمه را بتدریج تحت کنترول دولت در آوردند. حتی در برخی از این کشورها موسسات و شرکت های مربوط به خرده بورژوازی و تجارت خرده پای داخلی نیز مشمول قانون «ملی کردن» گردید مثلا از سال ۱۹۶۱ بعد یک سلسله قوانین ملی کردن در جمهوری مصر عربی روی کار آمد که در اثر آن شرکت ها و کارخانه های متعلق به بورژوازی متوسط حمل و نقل و سیستم مالی دولتی اعلام گردید. امروز تقریبا تمام تجارت خارجی و

دکتر هادی محمودی

۹۰ فیصد تولیدات صنعتی درین کشور دولتی میباشد. در سوریه یک سلسله قوانین در سال ۱۹۶۵ تقریبا تمام موسسات مهم صنعتی تجارت داخلی، منابع نفت، و سایر معدنیات را «ملی» اعلام نمود. در الجزایر در سال ۱۹۶۶ تمام منابع معدنی دولتی اعلام شد. بدین ترتیب اقتصاد دولتی این کشورها که بنام سکتور دولتی یاد میشود دارای دو سرچشمه است، یکی استقرار خارجی که بطور عمده از جانب مدافعین استعمار نوین تهیه میگردد و دیگری تمرکز سرمایه های داخلی بوسیله اقدامات دولتی بدست دولت و ور شکست ساختن طبقات متوسط. مدافعین استعمار نوین ادعا می کنند که تخویر اقتصاد دولتی این کشورها پایه های مادی و فنی هر حله «هدف غائی» را ایجاد مینماید. ولی این ادعا بمعنی نفی آشکار علم پیشرو است. رهبر کبیر بین المللی سوم می گوید: «اختلاف میان دگر کونی غائی و دگر کونی بورژوازی دقیقا درین حقیقت نهفته است که پیش از دگر کونی بورژوازی قبلا در جامعه روابط سرمایه داری بصورت آماده موجود است، در حالیکه دگر کونی غائی، اینگونه روابط قبلا ساخته شده و آماده را به ارث نمی برد». یعنی مهمترین تفاوت میان دگر کونی های که بدست طبقات بهره کش انجام می یابد و دگر کونی های که بدست رنجبران صورت می گیرد اینست که پیش از آنکه قدرت بدست سه طبقه بهره کش یعنی برده داران، ملاکین و بورژوازی بیفتد، روابط تولیدی بردگی، ملاکی و سرمایه داری در جامعه وجود داشته و در برخی حالات بدوجه نسبتا عالی تر تکامل خود نیز می رسد. ولی پیش از آنکه رنجبران قدرت را بکف گیرند، روابط تولیدی سوسیالیستی در جامعه نمی تواند وجود داشته باشد. علت این امر نیز واضح است یک شکل نوین مالکیت خصوصی میتواند بصورت خود بخودی بر پایه شکل قدیم تر آن رشد یابد، در حالیکه مالکیت دسته جمعی سوسیالیستی و سایل تولید، عیچگاه نمیتواند بصورت خود بخودی و بر پایه مالکیت خصوصی سرمایه داری از راه به اصطلاح «سکتور دولتی اقتصاد» یک دولت بورژوازی بوجود آید. اگر از منطق مدافعین استعمار نوین پیروی گردد، ناچار یکی از دو حالت زیرین را باید پذیرفت: یا اینکه دولت های این کشورها خود را بنده رنجبران اند و اقتصاد دولتی آن، اقتصاد دولتی سوسیالیستی است. اما چگونه میتوان دولت های را که فرزندانی حقیقی و فداکار خلق را بکشتار گاه برده و دست شان بخون آن ها رنگین باشد، نماینده رنجبران شمرد؟ و یا اینکه اگر دولت های این کشورها نماینده رنجبران (درص ۳)

نقض وحدت در پس پرده فریادهای وحدت طلبی

از: لیبیب

میرود. کسا نیکه با نعره های پی در پی اتحاد کلوی خود را می درند و در عمل وحدت عنا صر متر قی و توده را نقض میکنند تفرقه افکنان اند.

«مر تجعین بطور تغییر نا پذیر سیاست تفرقه افکنی بین رنجبران را اعمال داشته به کین توزانه ترین شیوه ها یعنی تطمیع پرورش و تربیت نوکران خود در صفوف آنان متوسل میشود. تجدد نظر طلبان و سازشکاران همان نوکران ارتجاع هستند. سعی و کوشش آنها با خطر اتحاد رنجبران جهت مبارزه علیه ارتجاع، امپریالیسم و مداخله فیسین استعمار یون نیست بلکه سعی و کوشش آنها بمنظور همکاری رنجبران با ارتجاع است. تجدید نظر طلبان و سازشکاران کسا نیکه فریاد همبستگی شان فضا را آلوده ساخته شریر ترین تفرقه افکنان اند.»

«در جریان جنبش پیشرو پیدایش سازشکاریهای رنگارنگ ناگزیر است فعالیت های تفرقه افکنانه سازشکاران علیه عنا صر متر قی اجتناب نا پذیر است. و این طبعاً موجب آن می گردد که مبارزه پیشروان علیه سازشکاران و تفرقه افکنان بعمل آید.»

«ارتجاع، امپریالیسم و مداخله فیسین استعمار نوین از میان نخواهد رفت مگر آنکه آنها سرنگون سازند.» سازشکاران که توسط ایشان پرورش یافته اند نیز خود بخود از بین نخواهند رفت مگر که آنها را منهدم سازند و از بین برند. بدین جهت نه تنها با این عنا صر نا استوار و منحط متحد نشد بلکه باید مبارزه بی امان را علیه سازشکاران بعمل آورد.»

درست بخاطر اتحاد توده هاست که باید قطع پیوند با سازشکاران بعمل آمده و ایشان و اید یا لوی و مشی منحن شان را باید رسوا و افشا ساخت اتحاد مبارزه یا حتی پراگندگی - اتحاد نوین بر پایه منافع اصلی رنجبران و زحمتکشان را اعمال میدارد تفرقه افکن بشمار بین المللی.

خواهد بخشید. پیشوای کبیر جنبش مترقی گفت: «وحدت - امر بزرگ و شعار کبیر است! امر طبقه رنجبر به وحدت - عنا صر پیشرو نیاز دارد نه به وحدت آنان با دشمنان و تحریف کنندگان آن. و اما بدون قطع پیوند با سازشکاری بدون تشریح ناگزیری شکست آن برای توده های مردم وظایف ایده مترقی را نمی توان انجام داد و تحقق، پیوستگی واقعی بین المللی رنجبران غیر ممکن خواهد بود.»

این گفتار دایمانه در حکم تیری است که بر مردمک چشم سازشکاران می نشیند.

پس نمی شود با هر سازشکاری که در آخرین تحلیل مرتجع است متحد شد بلکه وظیفه امروز رو شنفکران ازین جهت سنگین و دشوار است که باید پادیدی آگاه مترقی بین دوستان و دشمنان دوست نمای خلق، میان آنچه اصول است و آنچه غیر اصول است ترسیم نمایند.

«ما کاملاً بر روی تئوری پیشرو می ایستیم. برای اینکه تنها این تئوری است که می تواند کلیه عناصر مترقی را متحد سازد.»

اما ببینیم چه کسانی واقعاً تفرقه افکنان و خاین به اتحاد نیروهای پیشرو اند ایشان چه خصوصیات می تواند داشته باشند؟ هر کس که علیه اندیشه پیشرو برخاسته راه ارتداد میجوید و پای پیوستگی رنجبران را تخریب می نماید تفرقه افکن بشمار می آید. هر کسی که خط مشی تجدید نظر طلبانه را مصرانه دنبال می کند و جریان پیش رونده را به جریان رفورمیستی ارتجاعی تبدیل می کند تفرقه افکن محسوب میشود. هر کس که برنامه و خط مشی مغایر با اراده انقلابی و منافع اصلی رنجبران و زحمتکشان را اعمال میدارد تفرقه افکن بشمار بین المللی.

عنا صر منحن و جریان هاییکه به راه رهایی توده ها به قدرت خلاقی و اید یا لوی مترقی شان ایمان ندارند و یا اینکه میداند آنچه را که پیش کشیده اند نا درست ضد مردمی و به نفع ارتجاع است. و از ترس اینکه در راه به اصطلاح مبارزات شان بخاطر رنجهای بیکران خلق های ستمدیده افغانستان تنها بمانند و توده ها نفرین شان نموده و بدنبال اید یا لوی مزورانه و هلاکت بار و ارتجاعی شان و پراپراپنگین که در آن صرف منافع ارتجاع، امپریالیسم و مداخله فیسین استعمار نوین مضمر است بی یار و یار و بر ما نند و بر چم سیاهی را که بنام خلق بر ضد خلق می خواهند بلند نکنند دارند، بی پشتیبان نماند همیشه داد و حدت میزند.

اما به اینان باید گفت: شما درین راه تنها نخواهید بود، زیرا آنچه شما می خواهید آرزوی تمام رنجبرین و آستان بوسان صدیق و فاداران است. از پشتیبانی اربابان صاحب قدرت تان بر خوردار خواهید بود زیرا همیشه و در هر جا جریان های سیاه و ضد منافع مردم از طرف نیروهاییکه نفع شان در سرکوب جنبش توده هاست همه جا نه طر فداوری شده است. زیرا شما عرو سکه های مومی بیش نیستند که با انگشتان حیل گرانه آنها شکل می گیرید و بساز ایشان می رقصید. اما زیاده دلخوش نباشید زیرا شما هم از پشتیبانی عمیق توده مردم محروم مانده و دشمنان خلق یکجا در زباله دان تاریخ که شایسته ترین جایگاه تان است سرنگون خواهید شد.

توده همیشه گفتار را به عمل پیشرو می سنجد، زیرا بهترین محک شناخت و آزمایش عمل است و پس.

کسانی که واقعاً آرزو مند آنند که بخلق خدمت کنند، آنانکه بر حقانیت و استواری گفتار و کردار خود ایمان ژرف دارند، عقیده خلل نا پذیر به دیگر گونی عمیق و جهشی اجتماعی دارند هرگز نمی هراسند که تنها خواهند ماند. زیرا مردم با قضاوت و دید آگاهانه اش همیشه و در هر جا دیر یا زود بالاخره با وجود صدها موانعیکه از تجاع و سگهای زنجیرش با طرق مختلفی در زمینه های اقتصادی سیاسی، ایدیا لویکی باروی کار نمودن منحن ترین نظرات لجن آلوده و پوسیده به سر راه شان گذاشته سر انجام دوست واقعی خود را شناخته اند و تئوری پیشرو و ترقی در توده ها نفوذ میکند و در پر تو طلیعه مشعشع اصول علمی و توده ای بمبارزه بر ضد آنان قیام نموده اند؛ زیرا: هرگز لکه ابر نمی تواند موجودیت خورشید را نفی کند و پس از لحظه ای بر تو مستقیم خورشید بهمه گرمی

میرهن است تا وقتی نیرو های پیشرو و مترقی که عشق عمیق انقلابی به توده ها و دیگر گونی بنیادی محیط کنایه ت آلوده فر توت و کندیده دارند، با توده های وسیع مردم نیامیزند و متحد نشوند صفوف متضاد و محکم و فشرده و غیر قابل نفوذ برای عناصر نا باب و پرا اذیت و طفیلیان دست پرورده آنان که از مرداب متغفن خیانت به توده تغذیه می کنند و اندیشه زهر آکین و مسموم کننده را با فضل فروشی و خود نمایی نشخوار می نمایند، تشکیل ندهند. امید به پیروزی و ایمان به هدف، مشعل فروزان و رهنمای راه شان نباشد و در پر تو آن خم و پیچ کوهپایه ها و دشت های کشنده را که به آن مواجیه میشوند نشنا سهند. امر نیل به رهایی رنجبران از قید اسارت مشکلات است اما سوال اساسی در اینجا است که در جریان این جنبش با کدام نیرو های سیاسی تحت کدام شرایط و تاجه حدی می توان متحد شد؟ آیا با امر مارکس خوش خط و خال است و فش فش و نفیر مردم و وطن پرستی اش را بلند می کنند؟ یا با کسا نیکه در عمل صدیق و فداکار بودن خود را به اثبات رسانیده و میرسانند. تاریخ روش و مش شانرا تأیید نموده و اندیشه پیشرو و اصول راستین رهنمای درخشان و ظفر نمون مبارزات پیگیر و انقلابی شان است؟

سیمای راه رشد غیر...

نیستند، آنگاه مسلم است اقتصاد دولتی آن ها نیز اقتصاد دولتی بورژوازی یعنی سرمایه داری دولتی است و لو آنکه وام دهند آن مدافعین استعمار نوین باشند. پیش کشیدن راه رشد غیر سرمایه داری بمعنی پشتیبانی از بورژوازی دولتی در برابر رنجبران اینکشورها و بمعنی رویاندن خود بخودی و آرام سو سیالزم از بطن سرمایه داری است.

بنا بر آن، سکوت درباره ماهیت رهبری جنبش ضد استعماری کشور های عربی در گذشته، نا دیده گرفتن نابی گیری بر خورد دولت های اینکشورها با سیستم ملاکی و تعریف و پشتیبانی از اقتصاد سرمایه داری دولتی زیر پرده به اصطلاح «ایجاد پایه های مادی و فنی هدف غائی» اینست شیوه بر خورد مطرح سازندگان راه رشد غیر سرمایه داری یارشد سرمایه داری دولتی در کشورهای عربی. بنیاد گذاران علم پیشرو در توصیف سو سیالزم بورژوازی می گفتند که شعار این سو سیالزم اینست:

سرمایه داری، سرمایه داری است بسود طبقه کارگر! اکنون مدافعین استعمار نوین می گویند: ما سرمایه داری دولتی میسازیم بسود طبقه کارگر!

زموذ اوسنی اقتصاد چندولتی

سکتور به نامه یادگیری

دائول عوامل ددی سبب گر خیدلی چه: دکلیوالو بیکارانو موج بنارونه کبسی را بنکته شی له یوی خوا ورخ به ورخ دا متشکل صف مخ به زیاتیدو دی اوله بلی خوا دتولیداتو کموا لی به وجه دانفلاسیون او دنرخو نو دجگوالی سبب شوی او دمدادی نعمتونو داصلی مولدینو دالام او دنخونو موجب گر خیدلی دی.

دادی زموذ اوسنی اقتصاد دی حالت. اوس نوکولای شو چه ددریم پنخه کلن پلان تک لار هم به لاندی توگه و خپرو: به دریم پنخه کلن پلان کی د خارجی سرمایه گذاری بر خه پیره شوی ده یعنی له مجموعی سرمایه گذاری په سلوکی ۴۷ چه داپیسی له قول مجموعی سرمایه گذاری خخه یعنی «۴۹ میلیارد افغانی» ددوهم پلان نه هم پیر شوی دی. د خارجی استهلاکی موادو مرستی هم زیات شوی دی «ددوهم پلان نه په سلوکی خلو یبنت» خصوصاً سرمایه گذاری د خوراکی، استهلاکی او تعمیراتی خانگو کی بیول شوی د سرمایه گذاری حجم او دروندوالی معدن او صنایع نه کرهنی ته اړولی شوی دی. نوریا

کارگران قهر مان فابریکه جنگلک پس از چند روز اعتصاب بر روز پنجشنبه (۲۶ تهر) دست به مظاهره زدند. آنان با وجود دشواریها و اخلال هایی که از جانب کارفرمایان و دستگاه حاکمه بر سر راه آنان قرار داده می شد، صفوف ژاندارم و پولیس را از هم شکستند و بسوی شهر حرکت کردند. خبر نگار ما گزارش میدهد که در جریان این حادثه چند تن از کارگران زخم برداشتند. روشنفکران مرقی که آمیختن باتوده هارایگانه مقیاس و معیارارزیابی شخصیت هر روشنفکر میدانند نیز با آنان پیوستند. شعارها و سخنرانی های آتشزای رنجبران که نشاندهنده رنجهای روان سوز و بی پایان آنانست در افشای طبقه حاکمه و بر نا مه های اصلاحی دروغین آن و شناساندن سیمای دشمنان واقعی و دوستان حقیقی خلق بر اذهان زحمتکشان تاثیر گرانقدری به جا گذاشته است. این تظاهرات عظیم و شکوهمند تا حوالی ساعت شش آنروز ادامه داشت کارگران آگاه و پیشرو فابریکه جنگلک در اثر این تظاهرات خویش پیروزی هایی بدست آورده اند ولی تامین این مطالبات تنها بخش ناچیزی از خواسته های رنجبران است. خاطر آکنده از رنج و خشم آنان تار سیدن به پیروزی فرجا بین آرا مش نخواهد پذیرفت و از پیکار دست نخواهند کشید.

سر نوشت يك پير مرد كارگر

بابه علی محمد پیر مردی که ریش خود را در عقب کارگاه نساجی پل خمری سفید کرده و اینک که دیگر چشمانش نیز قدرت بینش خود را از دست داده است از کار بر کنار گردید. بابه علی محمد به خبر نگار ما گفت: که در آغاز تاسیس نساجی پلخمری با ما فرار داد کرده بودند که بعد از پانزده سال کار در شرکت خانه های که به ایشان داده شده متعلق بخود شان خوا هد بود ولی اینک بعد از ۲۲ سال نه تنها مر از کار بر کنار کرده اند بلکه از خانه نیز بیرون افکنده اند. در حالیکه من به جز يك دختر خورده سال هیچکس دیگر ندارم و این دختر هم نمی تواند نان آور من باشد و درین روزگار از من دستگیری کند.

بابه علی محمد اشکریز به خبرنگار ما گفت: اینست سر نوشت من بعد از بیست و دو سال کار، یقین دارم که سر نوشت سایر کارگران هم چندان بهتر از من نیست و این ظلم کار فرمایان دامن ایشان را نیز گرفته است.

به جریده شعله جاوید :

از آنجائیکه جریده شعله جاوید راه مبارزه پیگیر و رها بیخش توده های ستمکش افغانستان را مورد تحلیل و تجزیه علمی قرار میدهد ، و برای بلند بردن سطح آگاهی سیاسی اجتماعی و رهایی از ظلم و ستم امپریالیزم ، مرتجعین و مدافعین استعمار نوین بصورت علمی و عملی برای مردم (زن و مرد) افغانستان خدمت میکند و من همه به حیث یکی از رنجدیدگان ظلم و استبداد برای رهایی خود و هموطنان خود راهی را که شعله جاوید نشان داده است در پیش گیرم پیروز خواهم شد، برای این منظور شعله جاوید را مطالعه می کنم. جریده شعله جاوید فنا پذیر است.

خواهر همزم شما (آذر چهر) شعله جاوید:

دوشیزه محترمه عقیده شما قابل ستایش است. اینکه زخم یک ماه پیاده روی (خانه و مکتب) را بخود گرفته و پول کرایه و دیگر مصارف خود را جمع کرده و به شعله جاوید طورا عانه پرداخته اید عملی است فدا کارانه و قابل تمجید.

يك تذکر:

شعله جاوید از يك عده متعلمین مبارز و پیشرو لیسه حبیبیه که هر گونه پشتیبانی خود را از جریده خود شان «شعله جاوید» کتابا بر ا ز داشته اند تشکر می نماید.

خبر نگار ما از پوهنتون کابل گزارش میدهد که چندی پیش گروهی از عناصر معلوم الحال و وابسته بدستگاه حاکمه در ساحه پوهنتون میخواستند میتنک ارتجاعی علیه شعله جاوید بر پا کنند ولی محصلان آگاه و با بصیرت پوهنتون نگذاشتند توطئه ریزه خواران خوان دولت به پیروزی برسد و به افشا ما هیت آنان و دار و دسته آنان پرداختند و با ارائه شواهد و براهین منطقی نقاب از سیمای این دوستان دروغین. خلق بر داشتند.

همچنان چند روز پیش یکی از فروشندگان شعله جاوید در ساحه پوهنتون مورد ضرب و شتم یکی از عناصر معلوم الحال یاد شده قرار گرفته است.

شعله جاوید ازین تلاشهای مذبحخانه و حرکات ضد انسانی هراسی ندارد و با ایمان خلل ناپذیر و اراده آهنین راهی را که در پیش رود دارد خواهد پیمود.

نامه رنجبران

کارکنان جریده شعله جاوید ما کارگران و رکشاپ شرکت سرویس از آنجا که جریده شعله جاوید را یگانه مثل اندیشه ها و انعکاس دهنده آمال خویش میدانیم اینک بدین وسیله خواسته های خویش را به شما می فرستیم تا آنرا در شعله جاوید منعکس سازید :

۱- از رهگذر نداشتن کوپون به دشواریهای زیاد مواجه هستیم.

۲- بیمه صحتی و دکور موظف نداریم. شاید در تصور کار فرمایان بیدادگر ننگد که ما کارگران به بیماری گوناگونی مصاب هستیم و این کار توان فرساکه بر ما تحمیل شده کاهنده زندگی و شکنجه کننده روح ماست.

۳- مبلغی که به نام ذخیره از معاش ناچیز ما وضع میشود به خزانه شرکت و به سود آن نگاه میگردد.

۴- بعد از ظهر پنجشنبه برای ازاله خستگی های ناشی از کار طاقت فرسای یک هفته باید رخصت باشیم.

۵- افزودن معاش یکی از خواسته های ماست چه بابلند رفتن قیمت ها بصورت سر شام آور، معاش کنونی ابتدایی ترین حوایج و نیازمندی های ما را برآورده ساخته نمی تواند.

۶- این روش جابرانه که در اکثر شکستن يك سازمان ده چند تاوان از گران گرفته میشود باید ملغی داده شود.

اسد

همزیستی مسالمت آمیز یا نفی مبارزات آزادی بخش خلقها علیه

امپریالیسم و استعمار

مربوط است که بصورت مسالمت آمیز بگذارند نیرو های وطن پرست و ملی و دیموکراتیک خلق ر شد طبیعی و قانونی... خود را طی کنند. اکنون از مرتجعین و وطنی ایسن کدیهای کوکی و عمل ارتجاع که خود متوجه گفتار خود نیستند می پرسیم با درک اینکه: «محافل حاکمه ارتجاعی و قتیکه منافع طبقاتی شان را در خطر دیدند بر ضد ابتدائی ترین حقوق آزادی های مردم عمل کرده و با لای توده های وسیع زحمتکشان دردهات و شهر ها ستم و مصائب غم انگیزی را تحمیل میکنند».

چطور شعار همزیستی مسالمت آمیز را بین ستمگران (ملاک بیروکرات و تاجر بیر وکرات) و ستمکشان (رنجبران- نیمه رنجبران و دهقانان) که از ریشه دارای تضاد های آشتی ناپذیر اند جنبه مطلقیت میدهند. و در حالیکه امپریالیسم بکلی از بین نرفته چطور میتوانند صلح را بین امپریالیسم که خود آتش جنگ را در همه جا دامن می زند و بین مللی که برای حفظ نوا میس ملی و آزادی دیموکراتیک از خود دفاع میکنند جنبه واقعیت بدهند، زیرا خود نگران هستند و میگویند: امپریالیسم بواسطه توسعه روز افزون دامن (جنگ کثیف) خود در بخش جنوبی ویتنام و ذریعه تشویق و کمک برشد روز افزون نیروهای سیاه فاشیزم و نازیزم جدید و سپیم ساختن (انتقام جویان) از ذخایر سلاحهای ذروی نکرانی های زیادی را از لحاظ صلح جهانی بوجود آورده است.

صاحب امتیاز و مدیر مسئول داکتر وحیم (محمودی) آدرس حصه اول جاده میوند حساب در پستی تجارتنی بانک (۷۲۷۴)

هر پنجشنبه نشر میشود قیمت هر شماره در سرا سر افغانستان دواغانی

حق الاشتراك مرکز ۱۰۰ افغانی ولایات ۱۱۰ » خارج ۱۰ دالر

تحمیل جنگهای اجباری و خانمان سوز جهانی دول امپریالیستی بالای ملل محروم و ستم دیده. نفع برداری استعمار گران و اعمال سیاه از خون و عرق محنت کشان و چپاول ثروت های هنگفت طبیعی (مواد خام و نیم خام) از سر زمین های آسیا، افریقا و امریکای لاتین یعنی مراکز گره تضاد های جهانی، خلقهای ستمکش این نواحی را بر آن و داشت تا صف عظیمی را در برابر امپریالیزم این دشمن درجه یک خلقها تشکیل و جنبش آزاد یخواهی را وسیع و نیر و مندتر سازند.

پس از ختم جنگ جهانی دوم، مارش ظفر نمون و نهضت رهائی بخش خلقها با تضاد های د رونی دول امپریالیستی کاخ پوشیده استعمار را بلرزه در آورد و سرانجام استعمار را در بسیاری از کشور ها سرنگون و در برخی دیگر از کشورها در معرض اضمحلال و انهدام قرار داد.

استعمار گران با وجود تلاشهای زیاد بهیچوجه قادر نیستند آتش پر دامنه آزادیخواهی را خاموش سازند. اکنون مدافعین استعمار نوین نقاب خلق. پرستی را برخ کشیده و در نظر (بخاطر رنج های بیگران خلق) در ساحه عمل علی الر غم منافع طبقاتی اربابان خود اندیشه های زهر آگین و اندیشه های سرمایه داری را در صفوف رنجبران و طبقات محروم پخش کرده و میخواهند با شعار دادن باصطلاح (همزیستی مسالمت آمیز و استراتژی صلح) مبارزات آشتی ناپذیر خلق ها را با دشمنان طبقاتی شان منکوب سازند. به نظر

اینها پیروزی دگرگونیهای جهشی بطور عمده نه در نتیجه اتکاب مبارزات و دگرگونی توده نی بدست می آید و نه اینکه خود توده های مردم خود را آزاد میسازند، بلکه خلقهای ستم دیده در جریان همزیستی مسالمت آمیز منتظر آن روزی باشند که عمال سیاه بسر رحم آمده آزادی دیموکراتیک واقعی را برضای خود بخلق قایل شوند و از دولت که خود حافظ منافع يك طبقه و آلتی برای سرکوب طبقه دیگر است میخواهند که: «بمقامات سیاسی و ارباب بر سر اقتدار کشور